

De Tao van het Eitje Koken

In de oude wereld vroeg een leerling aan de meester:

"Meester, waarom begrijpen mensen elkaar zo vaak niet?"

De meester glimlachte.

"Omdat zij denken dat zij over hetzelfde spreken."

De leerling fronste.

"Maar dat doen ze toch?"

"Niet altijd."

De volgende ochtend gaf de meester hem een opdracht.

"Kook een eitje."

De leerling lachte.

"Dat is eenvoudig."

Hij liep naar de keuken.

Pakte een pan.

Vulde die met water.

Legde er een ei in.

Zette het vuur aan.

En enkele minuten later kwam hij terug.

"Het eitje is klaar."

De meester knikte.

"Mooi."

Toen gaf hij dezelfde opdracht aan een oude ICT'er.

De ICT'er bleef zitten.

"Welke pan?"

De leerling keek verbaasd.

"Gewoon een pan."

"Hoe groot?"

"Dat maakt toch niet uit?"

De ICT'er schudde zijn hoofd.

"Voor jou misschien niet."

Hij begon vragen te stellen.

"Is er water aanwezig?"

"Werkt het fornuis?"

"Is het een gasfornuis of elektrisch?"

"Hoe gaar moet het ei zijn?"

"Moet het ei rechtstreeks uit de koelkast komen?"

"Hoeveel eieren?"

"Voor hoeveel personen?"

"Moet het resultaat reproduceerbaar zijn?"

De leerling begon te lachen.

"Je maakt iets eenvoudigs veel te ingewikkeld."

De ICT'er glimlachte.

"Misschien."

De meester liet beiden uitspreken.
Toen vroeg hij aan de leerling:
"Hoe wist jij wat ik bedoelde?"
"Dat wist ik gewoon."
"Of vulde je het in?"
De leerling werd stil.

Toen vroeg de meester aan de ICT'er:
"Waarom stel jij zoveel vragen?"
De ICT'er keek naar het eitje.
"Omdat ik heb geleerd dat mensen denken dat zij hetzelfde bedoelen,
terwijl zij vaak iets anders bedoelen."
De meester glimlachte.

Ze gingen samen aan tafel zitten.
De meester pakte het eitje van de leerling.
Hij pelde het.
Het bleek hardgekookt.
Vervolgens pakte hij een briefje uit zijn zak.
Daarop stond:
Zachtgekookt ei, zes minuten.
De leerling moest lachen.
"Dat had u er niet bij gezegd."
"Precies."

Daarna keek de meester naar de ICT'er.
"En jij?"
De ICT'er haalde zijn schouders op.
"Ik heb nog geen eitje."
"Waarom niet?"
"Omdat ik nog niet alle informatie heb."
Nu moest de meester lachen.

De leerling keek van de een naar de ander.
Plotseling begreep hij iets.
De een had gehandeld op basis van aannames.
De ander wachtte op zekerheid.
Beiden hadden iets gemist.

De meester stond op.
"De gewone mens maakt sprongen."
Hij wees naar de leerling.
"Daardoor komt hij snel vooruit."
Daarna wees hij naar de ICT'er.
"De systeemdenker zet stapjes."
"Daardoor ziet hij wat anderen overslaan."

De wind streek door het open raam.
"Geen van beiden heeft ongelijk."

De leerling dacht na.
"Wat is dan wijsheid?"
De meester glimlachte.
"Weten wanneer een sprong voldoende is."
Hij keek naar de ICT'er.
"En weten wanneer een stap ontbreekt."

De zon zakte langzaam achter de horizon.
De drie aten uiteindelijk samen een eitje.
Niet te zacht.
Niet te hard.
Precies goed.
En de leerling begreep:
dat veel misverstanden niet ontstaan
omdat mensen slecht luisteren.
Maar omdat zij denken
dat de ander dezelfde stappen heeft gezet.



De gewone mens ziet het resultaat.
De systeemdenker ziet het proces.
De ongeduldige springt over stappen.
De voorzichtige blijft erin hangen.
Daarom zoekt de wijze
niet alleen naar het antwoord,
maar ook naar de weg ernaartoe.
Want tussen een idee en een resultaat
liggen vaak meer stapjes
dan de meeste mensen vermoeden.